

„*Punctum caecum*“

Diplomová práce

Radim Ondráček

FF UK 2006

18. května 2006

Soudím, že to, co autor četl a následně vystavil kritice své zkušenosti, četl pozorně a motivovaně. Jeho text má podle mne mimořádnou úroveň myšlenkovou konzistencí i řečovou vybaveností.

Jeho stručnost mi nevádí; snad jen v závěru bych čekal bohatší dokumentaci toho důležitého a vlastně dost ambiciózního poukazu k zenovému analogonu. Neumím posoudit nakolik byl úplný ve své četbě v té evropské výkladové linii, ale v té „jiné“ linii určitě četl málo. Tady se, jak to bývá, spokojil s před-zjednanou zkušeností v populární sino-americké formuli Watts-Suzuki.

Očividná absence kontextuální a hlavně autentičtější citace je na str. 53. Předpokládám, že vím, ke které promluvě-koanu autor především odkazuje, když hovoří o odpovědi/neodpovědi, otázce/neotázce, slovu/neslovu „*Mu*“. Seriózní západní překlady jsou dostupné v každé slušnější knihovně. V nejhorším případě měl autor po ruce aspoň tu poněkud obskurní česko-slovenskou edici Cad Press, ze které ostatně cituje řečeného Suzukiho.

Možná by to zkomplikovalo záviděníhodnou razanci autorovy promluvy.

Koan nerozehrává jen „vnitřní drama řeči vyhnané do krajnosti...“, koan rozehrává tu šanci, kterou mu zcela nezastupitelně dávala stará čínština jako radikální případ jazyka izolujícího (například hned v japonštině by ten koan nemohl vzniknout). A to je taky problém autorova tvrzení o Kafkově „koanu“ z *Popisu jednoho zápisu*. Podle mne je to nanejvýš středoevropská parafráze „koanu“. Ta parafráze se má k původnímu koanu jako Mathesius ke klasickému čtyřverší pana Liu Zong'yuana. Přeložena (ta parafráze) do (originálního) jazyka koanu by byla nesnesitelně upovídána.

Ale jinak: mně se ta práce líbí, četl jsem ji s potěšením. Já bych ji přijal.

Oldřich Král

Oddělení komparatistiky ÚČLLV